Θεὸς ξέρει ἂν δὲν τὴν πληρώσουμε ἀκριβά. Ἡ πλῆγες σας εἶνε ἀκόμα ἀνοιχτές, μπορεῖτε νὰ πάθετε αἱμορραγία, νὰ χειροτερέψουν κι' ἐγώ — χίλιοι διάβολοι ! — δὲν θέλω νὰ μοῦ πεθάνετε. Ἂν συνέβαινε τίποτα τέτοιο θὰ ἔκαιγα ὅλη τὴν Ἱσπανία σὰν κουρελλόχαρτο !...

Ὁ Κορνήλιος — ὄνομα ψεύτικο ἀσφαλῶς — χαμογέλασε πικρὰ στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀχολούθου του, ἔχωσε τὸ χέρι του στὸν κόρφο του κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα φύλλο χαρτιοῦ γεμᾶτο αἵματα. Στὸ ἐπιστολόχαρτο αὐτὸ τὸ πολυτελὲς καὶ αἱμόβρεχτο ἦσαν γραμμένα μὲ τρεμάμενο γυναικεῖο χέρι τὰ ἑξῆς λόγια :

«Μὲ ἄρπαξαν καὶ μὲ πᾶνε στὸν πύργο τῆς Ἀγγρέδας. Τὰ ἀνεκάλυψαν ὅλα. Ἐπαγρυπνεῖτε γιὰ τὴ ζωή σας».

Ὁ Λαντρὸ ἤξευρε τί ἔγραφεν ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ καὶ εἶπε στὸν κύριό του :

— Ἔχετε δίκηο, δὲν λέω, ἦταν ἀνάγκη, μὰ σκεφθῆτε καὶ τὴν κατάστασί σας. Εἴμαστε Γάλλοι, βρισκόμαστε σὲ ξένον τόπο, θέλουν νὰ σᾶς σκοτώσουν, σᾶς ρίχτηκαν καὶ σᾶς αἱματοκύλισαν προδοτικὰ καὶ δὲν θέλετε ν'ἀνησυχῶ γιὰ τὴ ζωή σας ; Κύριε κόμη, δὲν ξέρετε λοιπὸν πῶς σᾶς εἶμαι ἀφοσιωμένος σὰν σκύλος ;

Ὁ κόμης ἐστέναξε κι' ἐψιθύρισε :

— Ναί, διατρέχουμε μεγάλους κινδύνους. Θέλησαν νὰ μὲ σκοτώσουν, μοῦ ἐπετέθησαν ἀπροόπτως καὶ δὲν ἔφυγαν παρὰ ὅταν νόμισαν πῶς εἶμαι νεκρὸς πειά. Γιατὶ ὅμως νὰ μὴ μὲ εἰδοποιήσης ἀμέσως γιὰ τὴν ἐπιστολὴ αὐτή ! Γιατὶ ἄφησες νὰ περάσουν ἕξη ἑβδομάδες ἀπὸ τότε ;

— Κόμη, μιλᾶς σοβαρά ; Ἐπέρασαν ἕξη ἑβδομάδες, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ τὶ πρῶτα νὰ κάμω ; Σ' εὕρηκα μὰ νύχτα σ' ἕνα δρόμοτῆς Μαδρίτης ἀναίσθητο βουτηγμένο στὸ αἷμα. Στὸ χέρι σου κρατοῦσες σφιχτὰ τὴν ἐπιστολὴ αὐτή.Ποῦ νὰ ἤξερα πῶς δὲν τὴν εἶχες διαβάσει, πῶς μόλις σοῦ τὴν ἔδωκε ἡ μικρὴ σᾶς ρίχτηκαν ; Ἂν τὸ ἤξευρα μάλιστα αὐτό, δὲν θὰ σᾶς τὴν ἔδινα καθόλου...

Ἡ τελευταία αὐτὴ φράσι ἔκαμε τὸν κόμη νὰ θυμώσῃ ὑπερβολικά. Ἐχτύπησε τὴ γροθιά του στὸ στραπέζι καὶ μίλησε στὸν Λαντρὸ ἀπότομα καὶ αὐστηρά.

— Ἂν θέλεις μπορεῖς νὰ φύγῃς καὶ νὰ μ'ἀφήσῃς μόνον, τοῦ ἐφώναξε.

— Νὰ φύγω ; ψιθύρισε λυπημένα ὁ Λαντρύ. Γιατὶ μοῦ τὸ λέτε αὐτό; Ἔλλειψα ποτὲ ἀπὸ κοντά σας ; Δὲν ἔπεσα στὴ φωτιὰ μαζύ σας; Δὲν εἶνε τὸ κορμί μου γεμάτο σημάδια ἀπὸ πληγὲς ποῦ ἐμάζεψα πολεμῶντας πλάϊ σας ;

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γέροντος ἀκολούθου, τοῦ ἀνδρείου αὐτοῦ παλαιοῦ πολεμιστοῦ, τὰ μίτια τοῦ ὁποίου εἶχαν τὴ στιγμὴ αὐτὴ βουρκώσει, συνεκίνησαν τὸν κόμητα. Σηκώθηκε, τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τὸν ἔσφιξε μὲ ἀγάπη καὶ τοῦ εἶπε :

—Καλέ μου Λαντρύ, πιστέ μου φίλε, γέρω Λαντρύ μου, συγχώρησέ με ἂν σοῦ μίλησα ἄσχημα. Εἶμαι τόσο λυπημένος, φίλε μου! Τὸ ξέρω πῶς δὲν θὰ φύγῃς ποτὲ ἀπὸ κοντά μου. Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε μὲ φρόνησι καὶ αὐτὴ τὴ φορά, νὰ μάθουμε ποῦ τὴν κρατοῦν, ποῦ εἶναι ὁ πύργος αὐτός, νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε, νὰ τὴν πάρουμε στὴν ὡραία μας Γαλλία. Εἶδες τὸ ἔμβλημα τοῦ πανδοχείου αὐτοῦ ; Ἕνα φεῖδι πνίγει ἕνα ἀετό. Ἡ πονηρία συντρίβει δηλαδὴ τὴν ἀνδρεία, τὴν γενναιότητα. Τὸ ἔμβλημα αὐτὸ ἀνήκει στὸν κατηραμένο Διέγο Διάζ, τὸν ἐχθρό μας, ἄρα βρισκόμαστε στὰ κτήματά του, τὰ μέρη ἐδῶ γύρω θὰ τοῦ ἀνήκουν, κάπου ἐδῶ θὰ εἶναι καὶ ὁ πύργος...

— Ἔρχονται ! Τὸν νοῦ σας ! ξεφώνισε σιγὰ ὁ Λαντρύ, ἀκούσας βήματα στὴ σκάλα.

Ὁ κόμης ἔσπευσε νὰ φορέσῃ τὴν περούκα καὶ τὴν γενειάδα του. Ταυτοχρόνως μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ μικρὸς Γομὲς φορτωμένος φαγητά, τὰ ἄφησε στὸ τραπέζι καὶ ἔφυγε. Ὁ κόμης μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ μικροῦ ἐγύρισε στὸν Λαντρὺ καὶ τοῦ εἶπε :

— Λαντρύ, γέρο-παληκαρά μου, ἄκουσέ με. Ἐννοῶ νὰ βρῶ τὴν Δολόρα καὶ νὰ τὴν κάμω δική μου, ἀλλοιῶς θὰ πεθάνω. Ὅπως ξέρεις τὰ πράγματα ἔχουν ὡς ἑξῆς : Εἴμαστε τρεῖς μῆνες στὴ Μαδρίτη. Ἐκεῖ ἔμενα στὸ ξενοδοχεῖο Δ' Ἀλκάλα ὡς Δὸν Λέλιος, εὐγενὴς Σικελιώτης. Μιὰ ἡμέρα εἶδα τὴν Δολόρα καὶ τὴν ἀγάπησα ἀμέσως. Ἦταν ἡ ὡραιότερη καὶ ἡ πειὸ νεαρὴ σενορίτα, μόλις 18 χρονῶν, ποὺ ἀντίκρυσα στὴ ζωή μου. Καθόταν στὸν ἐξώστη τοῦ πύργου της κι' ἐκύτταζε τὴ δύσι. Τὰ μεγάλα μαῦρα, γλυκά της μάτια ἦσαν γεμάτα μελαγχολία, μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία ποὺ μοῦ ἐλόγχισε τὴν καρδιά. Ἔμεινα σὰν κεραυνόπληκτος καὶ τὴν ἐκύτταζα, μαγευμένος ἀπ' τὴν ἐμορφιά της. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑπάρχει ὡραιότερη κόρη σ' ὅλη τὴν Ἱσπανία. Ἡ νέα μ' ἀντελήφθη πῶς τὴν ἐθαύμαζα. Τὰ ὡραῖα γλυκά της μάτια ἔπεσαν ἐπάνω μου καὶ ἡ καρδιά μου ἐτρικύμισε ἀπὸ συγκίνησι. Ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου καὶ τὴν ἐχαιρέτησα μ' εὐγένεια. Ὑψοχόνως ἕνα κόκκινο, πυρό, τριαντάφυλλο ποὺ στόλιζε τὰ μάλλιά της ξεκαρφώθηκε κι' ἔπεσε ἐμπρός μου. Τί τύχη ! Ἔσκυψα, τὸ ἐπῆρα καὶ τὸ ἔφερα στὰ χείλη μου. Ἡ σενορίτα κοκκίνισε ἀπὸ ντροπὴ καὶ μπῆκε μέσα...

...Πόσην ὥρα ἔμεινα ἐκεῖ στὸ ἴδιο μέρος, θαμβωμένος, γοητευμένος, δὲν τὸ ξέρω. Ὁπωσδήποτε ἦταν πειὰ νύχτα ὅταν ἔφυγα...

Ποιὰ ἦταν ἡ νέα αὐτή ;

Δὲν τὸ ἤξερα...

Ἐφαίνετο εὐγενής, ἀπὸ τὴν τάξι τῶν ἀρχόντων τῆς Μαδρίτης. Μὲ εἶχε γοητεύσει, μὲ εἶχε ξετρελλάνει. Περνοῦσα πειὰ διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστη τῆς, μὲ τὸν πόθο νὰ τὴν ξαναϊδῶ. Καὶ τὴν ξανάδα. Ναί, Λαντρύ, τὴν εἶδα δυὸ φορὲς ἀκόμη, στὸν ἴδιο ἐξώστη κι' ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκαμνε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι ἦταν ἡ λύπη της. Ἐφαίνετο πολὺ θλιμμένη, ἀπελπισμένη σχεδόν. Κάποια λύπη ἐβάραινε τὴν τρυφερή της καρδιά. Τὰ γλυκά της μάτια ἦσαν γεμάτα μελαγχολία...

Τί εἶχε ; Γιατὶ πονοῦσε ;

Τὴν εἶδα κατόπιν στὸν περίπατο νὰ στηρίζεται στὸν βραχίονα ἑνὸς ψηλοῦ, ἰσχνοῦ, ἀσπρομάλλη κυρίου, ἑνὸς ἀνθρώπου σκυθρωποῦ καὶ ἀγρίου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦκαμε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κακὴ ἐντύπωσι.Εἶχε κάτι τὸ παγωμένο ἐπάνω του,τὰ μάτια του τὰ ἐφλόγιζεν ἡ κακία. Φαινόταν ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς...

... Ἦταν πατέρας της, θεῖος της, κηδαιμὼν της ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; Δὲν εἶχα κατορθώσει νὰ μάθω. Ἐφαίνετο ὅμως τύραννός της καὶ τὸν μισοῦσα !.

Μιὰ ἡμέρα ἐγύριζα σὰν τρελλὸς στοὺς δρόμους, φλογιζόμενος ἀπὸ τὸν ἔρωτα ποὺ ἔννοιωθα γι' αὐτὴν στὰ στήθη. Ἐξαφνα εἶδα ἐμπρός μου ἀνοιχτὴ τὴν πύλη τῆς ἐκκλησίας τῆς Παρθένου καὶ μοῦ ἤρθε ἡ διάθεσις νὰ μπῶ καὶ νὰ προσευχηθῶ στὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀγάπη μου... Ἐμπῆκα. Ἡ ἐκκλησία ἦταν ἔρημη. Ἐμπρὸς ὅμως στὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου εἶδα δυὸ γυναῖκες νὰ προσεύχονται γονατιστές.Ἡ μία ἦταν πολὺ γρηὰ καὶ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ.Ἡ ἄλλη... ἡ ἄλλη ἦταν ἡ Δολόρα, ἡ γλυκειά μου Δολορές, ἡ ἀγαπημένη μου.

Δὲν μὲ εἶχε ἐννοήσει καὶ ἐστάθηκα βουβὸς καὶ τὴν ἐθαύμαζα. Τότε εἶδα καθαρὰ πόσο ἦταν λυπημένη, πόσο ὑπέφερε, πῶς ἐσφάδαζεν ἀπὸ μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητη ἀγωνία. Τὰ μάτια της ἐκύτταζαν τὴν Παρθένον σὰν νὰ τῆς ζητοῦσαν ἔλεος...

Ἐξαφνα λυγμοὶ τὴν ἔπνιξαν καὶ ἄκουσα νὰ ἠχῇ μέσα στὸν ἔρημο ναὸ ἡ φωνή της κρυστάλλινη, τρέμουσα, συγκινημένη :

— Θεέ μου ! ἔλεγε, Θεέ μου ! σπλαχνίσου με ! Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀμηχανίας μου κραυγάζω πρὸς σέ !... Κύριε, εἰσάκουσέ με καὶ ἐλεησέ με. Βοήθησέ με ν' ἀποφύγω τὴν δοκιμασία αὐτή. Εἶμαι μόνη, εἶμαι ἔρημη, εἶμαι ἀδύνατη καὶ θὰ ὑποκύψω, Κύριε ! Μόνον σὺ δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς, μόνον σὺ δύνασαι νὰ μοῦ στείλῃς βοήθεια...

— Ὁ Θεὸς εἰσάκουσε τὴν προσευχή σας σενορίτα ! ἐφώναξα τότε ἐγὼ καὶ ἐγονάτισα ἐμπρός της.

Ἡ Δολόρα ἐγύρισεν ἀποτόμως μ' ἐκύτταξε καὶ φόβος τὴν κατέλαβε. Ὀλίγον ἔλλειψε νὰ ξεφωνίσῃ. Συνεκρατήθη ὅμως. Μὲ εἶχε ἀναγνωρίσει. Καὶ ἐστήριξε πλέον τὰ γοητευτικά της μάτια ἐπάνω μου, μ'ἐκύτταζε καλὰ-καλὰ κι'ἄξαφνα ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο ἐλπίδος ἐφώτισε τὸ πρόσωπό της, τὰ δακρυσμένα της μάτια ἐστράφησαν πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου καὶ τὰ χείλη της ἐσάλεψαν σὰν νὰ ψιθύριζαν «εὐχαριστῶ»!

Ἐξαφνα ὅμως τὸ πρόσωπό της ξανασκοτείνιασε. Κάποια σκέψις τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ. Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸ μέρος μου, μοῦ ἐψιθύρισε :

— Κύριε ἱππότα, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ προθυμία μὲ τὴν ὁποία δέχεσθε νὰ γίνεται ὁ φύλαξ ἄγγελός μου. Δὲν πρέπει ὅμως, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό, ὄχι, ὄχι...Φύγετε, χαίρετε, λησμονῆστε με... Φέρνω δυστυχία σ' ἐκείνους ποὺ μ' ἀγαποῦν ! Ὅσοι θελήσουν νὰ μὲ ὑπερασπίσουν τὸ πληρώνουν μὲ τὴ ζωή τους. Γύρω μου ἁπλώνεται ὁ ὄλεθρος, ἡ καταστροφή, τὸ πένθος !...

— Σενορίτα, ἐτραύλισα συγκινημένος, ἀρνεῖσθε τὴν συνδρομή μου, χάριν τῆς ζωῆς μου ; Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω οὔτε στιγμή. Ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει. Πέστε μου τί σᾶς λυπεῖ καὶ θὰ χύσω ὅλο μου τὸ σῖμα γιὰ τὴν εὐτυχία σας...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Διέγος Διάζ

ΕΙΣ ΟΝΟΝ

Μιὰ 'μέρα σὲ εἶδα, γάϊδαρε, νὰ 'λιάζεσαι, ὀκνιμένος,
ἀκίνητος καὶ σοβαρός, βαθειὰ συλλογισμένος,
ὡσὰν νὰ εἶχες καὶ τοὺς δυὸ μυλίγγους σου γεμάτους
προβλήματ' ἀστρονομικά, ζητήματα τοῦ κράτους...

Περνοῦσε κ' ἕνας Κύριος σ' ἁμάξι 'ξαπλωμένος,
ἀμίλητος, ἀγέλαστος, βαρὺς, ὀκουντουφλιασμένος...
εἶδα καὶ τὸν ἀφέντη σου παρέκει ἀπὸ 'σένα,
μὲ μοῦτρα σοβαρώτατα, χοντρὰ καὶ κρεμασμένα.

Καὶ βλέποντας τὸν ἄνθρωπο, καὶ βλέποντας τὸν ὄνο,
εἶπα, δὲν καταγράμαστε ἀπὸ πιθήκους μόνο....
κ' εὐχήθηκα νὰ σᾶς χαρῇ ἡ μάνα σας τὰ τρία
ποῦ ἔχετε ἴδια τὰ μυαλὰ καὶ ὅμοια τὰ κρανία....

Σὰν εἶδα τὸν ἀφέντη σου, γάϊδαρε, νὰ στὴς βρέξῃ,
καὶ σὺ νὰ τῆς πασαλειφτῆς χωρὶς νὰ 'βγάλῃς λέξι...,
δὲ βάσταξα, καὶ 'φώναξα : ντροπὴ 'ς στοὺς ἀπογόνους
νὰ δέρνουν μὲ χοντροξύλια τοὺς δυστυχεῖς προγόνους !

Δ. Καμπούρογλους